

— Азъ не искамъ да търся мечета, а и тебе не съвѣтвамъ да отивашъ. Най-напрѣдъ, кой може доказа, че този надписъ не е лъжливъ? Може това да е една шега, а възможно е и криво да сме го прочели. Освѣнъ това, ако прѣдположимъ, че това е истина, ние ще прѣкараме нощъта въ гората, нѣма да намѣримъ рѣката и ще се заблудимъ, даже да намѣримъ рѣката, ще можемъ ли я прѣмина? Тя е, можи би, широка и бърза и, ако я прѣминемъ, ще успѣемъ ли да вземемъ мечетата отъ майка имъ — голѣмата мечка? Тя може би ще ни удуши, и намѣсто щастие, ние ще намѣримъ смъртъ. Четвърто, ако ние сполучимъ да вземемъ мечката, не ще ни е възможно да се спасимъ безъ да си отпочинемъ чакъ до планината. Най-послѣ въ надписа не е казано, какво щастие се намира въ тази кжца; може би то да е такова, което съвсѣмъ не ни е потрѣбно.

Но малкиятъ подзе:

— Азъ не съмъ на твоето мнение. Този надписъ не може да бжде туку тъй. А смисълътъ му е ясенъ и точенъ. Първо, не е толкова опасно да се тича; второ, ако ние не отидемъ тамъ, другъ може да открие този камъкъ и да намѣри щастieto вмѣсто насъ, а ние ще останемъ безъ нищо. Трето, безъ мжка нищо не се постига на свѣта; четвърто, най-послѣ, азъ не искамъ да ме считатъ за малодушенъ.

Тогава голѣмиятъ му каза:

— Ти знаешъ пословицата: „Който много избира, прѣмира“. Или друга една: „Едно врабче въ ржката ни струва повече отъ гължба, който хвърчи“.

Малкиятъ отвърна:

— А пкъкъ азъ съмъ чувалъ, да казватъ: „Който се бои отъ градъ, той жито не сѣй; или пкъкъ: „Който мисли за зурли и тъпани, той